

Хто є хто?

СГІНК

Зірка шоу.
Супернюхач,
суперрозумака

Джуді

Старша сестра.
Знаменита
змінами настрою

Вебстер

(НЕ словник.)
Найкращий друг

Софі

(Справжнє ім'я –
Елізабет.) Найкраща
подружка

Мама

Стінкова мама.
Народила Стінка
у джипі

Пані Демпстер

Стінкова вчителька.
Королева 2-«Д» класу

Тато

Стінковий тато.
Побратим-шульга

Пані Бьордвісл

Власниця
«Хутра та ікол».
Подруга морських
СВИНОК

Дитина
у цукерковій
крамниці

Велетенський!
Колосальний!
Космічний!

Стінк стояв посеред крамниці «Солодка зупинка». На полицях навколо лежали гори куль-кислунців, центових ірисок, лакричних шнурівок, желейних монеток, морських камінців, страшнуватих жуйок-очок, солодких драглистих ікл, желейок зі смаком попкорну, кольорових драже, шоколадного печива у формі песиків і льодяників настрою на паличках.

А потім Стінк побачив його. Простісінько посеред усього цього багатства.

Вітаємо! Ласкаво просимо на планету Зуболам!

Супергалактичні льодяники! Стінк потягнувся до одного. Це була Земля, глобус, цілий світ. Блискуча поцяткована планета. Більша за мармурову кульку. Більша за м'ячик-стрибунець. Більша за м'ячик для гольфу. Найбільший у світі льодяник! Принаймні найбільший, який Стінк будь-коли бачив за свої сім років на цій планеті.

Стінкова сестра, Джуді, підбігла до нього.

— Поглянь, Стінку, у них є жуйкова ковбаса, музичні льодяники на паличці, найсправжнісінька жуйка з тропічного лісу, а найкраще... желейні мізки! Не можу визначитися, ЩО САМЕ ти мені купиш!

— Це твій мозок — желейний, якщо ти думаєш, що я тобі щось купуватиму, — сказав Стінк своїй старшій сестрі.

Старші сестри люблять наказувати, а часом просто подвійно-потрійно-почетвірною занудні.

— Ну ж бо, Стінку. Не будь кислунцем. У тебе ж подарунковий сертифікат на цілих п'ять доларів.

— Я його заробив! Тато відвіз мене до коледжу, де досліджують людей низького зросту. І я відповідав на дуже складні запитання.

— Стінку, то що ж мені робити, як я не коротулька?! Будь ласка, будь ласочка із желейними мізками на вершечку. Одненьку цукеркову мобілку? Фіолетову цукрову кукурудзку? Перстень-смоктунець? Знаю, знаю! Якщо ти не хочеш купити мені цукерку, то що скажеш про набір «Накалапуцяй власну жуйку»?

— Ні, ні, ні і ще раз ні.

— Ну ж бо, Стінкере. Лише одне-сеньку малесеньку цукерочку? Скільки коштує одна центова іриска?

— Десять центів. Але є й такі, що коштують двадцять п'ять.

— Га? Як це щось, що має коштувати один цент, коштує двадцять п'ять?

— Хіба я знаю? — відказав Стінк.

Стінкова сестра, Джуді, була не в гуморі. Вона гепнулася у крісло в кутку крамниці. Вдавала, що дивиться, як на телеекрані перед нею танцюють умпа-лумпи*. Стінк кидався від однієї полицки до іншої, складаючи до свого кошика смоктунці та кулі-кислунці, жуйки та желейних хробачків.

* Умпа-лумпи — невисокого зросту люди, які працювали на шоколадній фабриці Віллі Вонки у книжці Роальда Дала «Чарлі і шоколадна фабрика». — Тут і далі прим. пер.